

NARRACIONS CURTES, REFLEXIONS LLARGUES

A CÀRREC DE TONI GIMÉNEZ I FAJARDO

ENYORANÇA

“Temps passats foren millors”. De vegades, aquesta afirmació és certa. Trobem a faltar moltes de les coses que hem fet i que ja no tornaran a repetir-se mai més. Aquell amic amb qui hem passat tantes estones fent broma i que ha estat l’única persona que ha captat el nostre sentit de l’humor. Aquella amiga amb qui ens hem esplaiat tot filosofant sobre mil-i-una coses. Aquell company amb qui compartíem una crítica aferrissada del món social en què vivim. Aquella altra amiga, el somriure de la qual era suficient perquè ens hi sentíssim a gust. S’enyora el contacte humà. Els canvis tecnològics, als que de vegades hi podem ser reticents, ens allunyen dels amics i amigues i dels col·lectius que hem trobat per passar el temps d’oci. Ens anem quedant sols i el record d’aquestes vivències ens provoca enyor i nostàlgia. Una mena de melancolia. De vegades, no saps si és millor tenir memòria o no tenir-ne gens, ja que recordar pot esdevenir dolorós. El patiment pot ser intens i els records s’amunteguen. Aquesta mena d’absència no es pot substituir per res i tampoc queda emplenada per una vivència igual o nova. Queden com petits clots en la nostra ànima i sovint hi entrebanquem. Aquesta buidor ens porta directament a la tristesa, una tristesa interior, portada en silenci. Un silenci que fa mal. Molts desigs s’han quedat pel camí i l’enyorança de temps passats emplena moltes nits d’insomni. De vegades, la tristesa és tanta que ni tan sols podem vessar llàgrimes, com si el pou llagrimall s’hagués quedat eixut per les fuetades de la vida que el desànim embolcalla.

Juliol del 2020